

Sygn. akt IV CK 459/04

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Żyznowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej "P.(...)" w K.

o uchylenie uchwały, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 2 lutego 2005 r., kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 23 kwietnia 2004 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala kasację.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2004 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 września 1998 r. w ten sposób, że oddalił żądanie A. K. uchylenia uchwały Zebrania Przedstawicieli Członków pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej „P.(...)” w K. z dnia 6 czerwca 1997 roku utrzymującej w mocy uchwałę Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 25 kwietnia 1996 r. wykluczającą powoda z grona członków pozwanej. Sąd ustalił, że powód odpis tej uchwały wraz z uzasadnieniem otrzymał najpóźniej w dniu 2 sierpnia 1997 r. W związku z tym termin do wniesienia

powództwa, według Sądu Apelacyjnego, upłynął 13 września 1997 r. Skoro więc powód wniósł skutecznie pozew po jego opłaceniu dopiero w dniu 24 kwietnia 1998 r., czyli po 7 miesiącach od upłynięcia określonego terminu, proporcje pomiędzy długością terminu (6 tygodni) a miarą opóźnienia (7 miesięcy) były nadmierne i dlatego też uzasadnione było oddalenie powództwa, z powodu niedotrzymania terminu określonego w art. 42 § 3 Prawa spółdzielczego.

Kasacja powoda – oparta na podstawie pierwszej z art. 393¹ k.p.c. – zawiera zarzut naruszenia art. 42 § 3 prawa spółdzielczego i zmierza do zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie apelacji, bądź jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustalenie Sądu Apelacyjnego, że skarżący odpis uchwały zebrania przedstawicieli wraz z uzasadnieniem otrzymał najpóźniej w dniu 2 sierpnia 1997 r. oparte jest na domniemaniu faktycznym (art. 231 k.p.c.). Ustalenie tej treści może być oparte na takim domniemaniu.

Domniemanie faktyczne bowiem polega na tym, że sąd na podstawie ustalenia jednych faktów wnioskuje o istnieniu innych. Sąd ma w takim wypadku zupełną swobodę wnioskowania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego. Musi ono być jednak poprawne z punktu widzenia zasad logiki. Możliwe jest więc dokonanie ustalenia na podstawie domniemania faktycznego wówczas, gdy wniosek taki nasuwa się z pewnością lub ze szczególnie dużą dozą prawdopodobieństwa, natomiast wniosek przeciwny nie ma w danych okolicznościach żadnego uzasadnienia bądź też jest wysoce mało prawdopodobny.

Sąd Apelacyjny wniosek prowadzący do ustalenia, że skarżący odpis uchwały zebrania przedstawicieli wraz z uzasadnieniem otrzymał najpóźniej w dniu 2 sierpnia 1997 r. wyciągnął na podstawie innych ustalonych faktów. Są nimi znajdująca się w aktach członkowskich powoda kopia pisma podpisanego przez Prezesa Zarządu z dnia 19 czerwca 1997 roku z adnotacją o wysłaniu tego pisma listem poleconym wraz uchwałą z dnia 6 czerwca 1997 r., a także treść pozwu, w którym powód stwierdza, że: „zawiadomienie mnie o powziętej zaocznie uchwale zawiera mylne pouczenie”.

Skarżący w kasacji nie tylko nie wykazał w drodze odpowiednio sformułowanego zarzutu, ale nawet nie twierdził, aby rozumowanie Sądu Apelacyjnego przy konstruowaniu domniemania faktycznego było nielogiczne, nie przytoczył także

argumentacji, która by podważała prawidłowość tego ustalenia i jego powiązanie z pozostałymi okolicznościami w całość zgodną z doświadczeniem życiowym.

W tym stanie rzeczy niewzruszone pozostało ustalenie, że skarżący odpis uchwały zebrania przedstawicieli wraz z uzasadnieniem otrzymał najpóźniej w dniu 2 sierpnia 1997 r. Przy tym ustaleniu nie może odnieść skutku zarzut naruszenia prawa materialnego, które miałyby się wyrażać w błędnym zastosowaniu art. 42 § 3 prawa spółdzielczego. W ramach uzasadnienia tego zarzutu skarżący zawarł twierdzenie, że nie otrzymał uchwały zebrania przedstawicieli wraz z uzasadnieniem. Oczywiście jest, że to twierdzenie natury faktycznej nie mogło prowadzić do uzasadnienia podstawy naruszenia prawa materialnego. Wyjaśniono już w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że nie będzie uznana za usprawiedliwioną kasacja oparta na podstawie z art. 393¹ pkt. 1 k.p.c., jeżeli w uzasadnieniu podnosi zarzut naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego do oceny stanu faktycznego odmiennego od przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w wyroku.